

[Sundhedsministeren]

Den besparelse, der vil blive hjemtaget over statstilskuddet til amtskommunerne, udgør mellem 780 og 820 mio. kr. på årsbasis.

Patienter, der belastes af store udgifter til medicin, har mulighed for at opnå yderligere tilskud fra kommunerne til betaling af patientens egenandel. Kommunerne kan i henhold til lov om social pension yde tilskud til medicin til særligt vanskeligt stillede pensionister. Der kan endvidere ydes medicinbistandslovens § 46 til patienter, der ikke har midler til at afholde udgifterne selv. Efter bistandslovens § 48 dækker kommunen udgifterne til medicin for voksne personer med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap. For fysisk og psykisk handicappede børns vedkommende dækkes medicinudgifterne i et videre omfang end for voksne handicappedes vedkommende. Endelig kan kronisk syge uanset indkomst/formueforhold i henhold til bistandslovens § 58 få dækket den del af deres egenudgifter til tilskudsberettiget medicin, der overstiger 500 kr. pr. måned.

Med henblik på at imødegå, at disse grupper berøres i væsentligt omfang af ændringer, forudsættes en del af den samlede besparelse anvendt til sociale kompensationer i form af øget bloktilskud og øget refusion til dækning af kommunernes forventede merudgifter som følge af ændringen.

Forslaget medfører endvidere, at Sygesikrings Forhandlingsudvalg repræsenteres i Medicintilskudsnævnet, der er et rådgivende organ for Sundhedsstyrelsen i spørgsmål om medicintilskud. Ændringen betyder, at sygesikringen får mulighed for at påvirke administrationen af medicintilskudsreglerne og dermed også for at påvirke medicinudgifterne. Endvidere vil de samfundsøkonomiske overvejelser bag beslutningerne kunne forstærkes ved tilførsel af et medlem af sygesikringen.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 129

1) Til justitsministeren af:

Gade (SF):

»Finder ministeren det i overensstemmelse med almindelige retsprincipper, at spørgsmål om strafansvar i bekendtgørelse nr. 507 af 24. august 1988 kan gøres til et forhandlingsspørgsmål mellem Fiskerikontrollen og fiskeriets interesseorganisationer?«

Skriftlig begrundelse

På baggrund af den fungerende fiskeriministers besvarelse i Folketingets spørgetid den 12. oktober 1988 af spørgsmål vedrørende bekendtgørelse nr. 507 af 24. august 1988 (nr. S 43) samt af spørgsmålet om lokale forhandlinger på baggrund af denne bekendtgørelse ønsker spørgeren en vurdering fra justitsministeren af indholdet i § 33 i bekendtgørelse nr. 507.

Gade (SF):

Spørgsmålet har en forhistorie. § 33 i bekendtgørelsen om regulering af visse fiskerier bliver et bestemt sted her i landet som oplyst i Landt Rundt brugt til forhandlinger, tilsyneladende på baggrund af et tilbud fra de lokale fiskeriforeninger om, at man vil holde op med ulovligheder mod til gengæld at få lempet den kontrol, som står i stk. 1. Det vil sige, at det kan se ud, som om der er udstedt en bekendtgørelse, hvis første stykke strammer, og hvis andet stykke giver mulighed for forhandlinger, der i realiteten nedbryder det første stykke og dermed gør hele spørgsmålet – et spørgsmål, der er strafansvarsdiskussioner i – til et forhandlingsobjekt.

Det ønsker jeg justitsministerens svar på.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg skal først og fremmest svare på det, hr. Gade har spurgt mig om, og som jeg er nødt til at læse op.

Hr. Gade spørger: »Finder ministeren det i overensstemmelse med almindelige retsprincipper, at spørgsmål om strafansvar i bekendtgørelse nr. 507 af 24. august 1988 kan gøres til et forhandlingsspørgsmål mellem Fiskerikontrollen og fiskeriets interesseorganisationer?«

Svaret er et klart, ubetinget nej. Selvfølgelig skal organisationer ikke blandes ind i spørgsmål om strafansvar.

Men det, hr. Gade nu nævnte, er jo også noget ganske andet. Det er spørgsmålet om, hvor-